

Βίος και μαρτύριο του αγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Από κάθε πιστό ο Άγιος Γεώργιος και ο Άγιος Δημήτριος θεωρούνται στύλοι της Εκκλησίας πάνω στην υπερφυή μαρτυρία των οποίων στηρίχθηκαν οι πρώτοι Χριστιανοί, αλλά και οι οποίοι μέχρι σήμερα δεν έπαψαν να προστατεύουν τους ευσεβείς και κάθε επικαλούμενο το όνομά τους.

Agios Georgios (leptomereia IMMB) 98

Πριν το έτος 313 μ.Χ., κατά το οποίο ο Μέγας Κωνσταντίνος αναγνώρισε και προστά-τεψε τους Χριστιανούς, η θεία διδασκαλία του ενανθρωπήσαντος Θεού εδιωκετο• και είναι πράγμα παράδοξο, διότι όχι μόνο τότε, αλλά και σήμερα που φαίνεται ότι υπάρχει δημοκρατία, οι πραγματικά ευσεβείς μυστηριωδώς μισούνται και διώκονται.

Ποιά διδασκαλία η ποιά φιλοσοφία υπήρξε τόσο σαφής, ώστε να εντέλλεται να αγαπάμε όχι μόνο όσους μας αγαπούν, αλλά ακόμη και τους εχθρούς; Κι αν αγαπάμε τους εχθρους, πόσο μάλλον τους φίλους; Η διδασκαλία αυτή εφαρμοσμένη από οποιονδήποτε άνθρωπο, του δίνει την αίσθηση ότι είναι παγκόσμιος, αφού αγαπά όλους τους ανθρώπους.

Πόσο ακίνδυνους έχει καταστήσει τους πραγματικούς Χριστιανούς αυτή η εντολή του Χριστού, εφόσον ο επ' αληθεία τηρητής των εντολών Του, είναι υποχρεωμένος, αγαπώντας τους εχθρούς, να αγαπά τους πάντες; Κι όμως αυτοί οι τόσο ακίνδυνοι άνθρωποι του Θεού, που στην πραγματικότητα είναι ευεργέτες των λαών ως φίλοι Θεού, διώχθηκαν σαν να ήταν οι πιο επικίνδυνοι ληστές, σαν να ήταν η παρουσία τους, η καταστροφή του κόσμου. Κι αυτοί σαν άκακα αρνιά πορεύονταν στην θυσία.

Το μυστήριο αυτό το έζησε πρώτος ο Δημιουργός του κόσμου, που από άπειρη ευσπλαχνία έγινε άνθρωπος, χωρίς να χωριστεί την θεότητά Του –τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος– ο Οποίος όχι μόνο ήταν ακίνδυνος, αλλά λόγω της δυνάμεώς Του ως Δημιουργός και απόλυτη Αγάπη, υπήρξε μόνο ευεργέτης! Ποιό αληθινά είναι το μυστήριο αυτό που εκδηλώνεται σαν άσπονδο μίσος έως μυρίων θανάτων, εναντίον εκείνων οι οποίοι έχουν μέσα τους την άφατη αγάπη για όλους τους ανθρώπους;

«Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ιδωσι τα καλά υμών έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα ημών τον εν τοις Ουρανοίς». Το απρόσιτο φως που κατοικούσε στην καρδιά και στο σώμα του Θεανθρώπου Ιησού, έλαμψε παντοδύναμα και παντοκρατορικά, όχι μόνο όταν δημιούργησε τον κόσμο, αλλά πολύ περισσότερο όταν συγχώρεσε τους σταυρωτές Του. Κατά την δυσκολότερη στιγμή της γήϊνης υπάρξεώς Του, που θα έπρεπε να εφαρμόσει μόνο την δικαιοσύνη Του, Εκείνος είπε: «Πατέρα, συγχώρεσέ τους• δεν γνωρίζουν τι κάνουν». Από αυτή την διάθεσή του να πάθει εκουσίως, προέκυψε ότι έχει την θεϊκή δύναμη αγκαλιάζοντας τους σταυρωτές Του, στην ουσία, να αγκαλιάσει όλη την ανθρώπινη φύση, εφόσον συγχωρώ σημαίνει ότι βρίσκομαι στον ίδιο χώρο μαζί με όλους όσους συν-χωρώ. Και επειδή η συγχώρηση είναι καρδιακό συναίσθημα, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, είχε μέσα στην καρδιά Του –εκεί απ' όπου πηγάζει το θεϊκό φως Του– όλους τους ανθρώπους.

Άραγε, αυτή η δυσκατόρθωτη για τους κοινούς θνητούς πράξη, αφορούσε μόνο τον παντοδύναμο Ιησού και μόνο Αυτός κατόρθωσε να αγαπήσει έως θανάτου τους εχθρούς Του; Είναι σαφές πως όχι, διότι αναφέρεται ότι «όσοι έλαβον Αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα Αυτού». Όλα τα τέκνα του Θεού, είναι υιοί φωτός και δια του Αγίου αυτού φωτός, κατορθώνουν τα ίδια έργα που εργάστηκε ο Πατέρας τους στην γη.

Ο Άγιος μεγαλομάρτυς Γεώργιος έζησε 300 περίπου χρόνια μετά την έλευση του Χριστού στην γη. Λίγο πριν παύσουν οι διωγμοί των Χριστιανων, εβίωσε το αβυσσαλέο μίσος, που είναι αποκύημα της παραλόγου υπερηφανείας, για να φανεί για μια ακόμη φορά στην γη ότι οι άνθρωποι αν θέλουν μπορούν να επιλέγουν οι ίδιοι την επανάληψη της επιλογής του πρώτου Αδάμ, όταν υπερήφανα θέλησε να γίνει Θεός άνευ του δημιουργού Θεού, όταν αντί να δεχθεί με ευγνωμοσύνη τις ακτίνες του θεϊκού φωτός, θεώρησε ότι μπορεί να είναι ο ίδιος «φως» πράγμα που είναι ίδιο μόνο του Δημιουργού.

Δεν ήταν όμως πρώτος ο άνθρωπος που συνέλαβε την παράλογη σκεψη ότι μπορεί να υπάρχει σαν Θεός άνευ του δημιουργού Θεού. Πιο πριν, μέρος των νοερών Ουσιών που μετείχαν –κατά χάριν και δωρεάν– στο φως του Θεού, ακολούθησαν με την θέλησή τους την παράλογη σκέψη και ορμή να αντικαταστήσουν τον Θεό. Είδαν το κάλλος και την ομορφιά του φωτός με το οποίο ήσαν στολισμένοι από τον Θεό και αντί να θαυμάσουν τον δωρεοδότη Θεό, θαύμασαν τον εαυτό τους, με αποτέλεσμα να απομακρυνθεί λυπημένο το Άγιο εκείνο και γλυκύτατο φως. Και στις νοερές αυτές και λογικές δυνάμεις, που από φως έγιναν σκότος, να έχει μείνει άκρατη η επιθυμία να δοξάζονται σαν Θεοί, στην θέση του Θεού, και να δέρνουν αλύπητα όλη την οικουμένη μέχρι σήμερα, δημιουργώντας πλήθος φανταστικών θεών αλλά και φιλοσοφικών ιδεών, πίσω από τα οποία κρύβονται, προκειμένου να εκπληρώνουν –έστω και για λίγο– απατώντας τους λαούς, το άκρατο πάθος τους να λατρεύονται σαν Θεοί. Η υπερήφανη επιθυμία των φιλοδόξων ανθρώπων ταυτίζεται με την υπερήφανη διάθεση των πονηρών πνευμάτων να δοξάζονται. Η ανεκπλήρωτη αυτή επιθυμία ξεσπάει σαν μίσος και έχθρα εναντίον όσων δεν αποδίδουν σ' αυτούς την δόξα που επιθυμούν. Πιο ισχυρό γίνεται το μίσος και η έχθρα όταν παρουσιάζεται κάποια σημαντική προσωπικότητα που τιμάται αντ' αυτών λόγω της ηθικής της αξίας αλλά και της σημαντικότητάς της, πράγμα που συνέβη στον ίδιο τον Κύριο, όταν ακόμα και ο Πιλάτος γνώριζε ότι πάντως «δια φθόνον παρέδωκαν Αυτόν».

Αυτή ήταν η στάση και η θέση των περισσοτέρων Ρωμαίων αυτοκρατόρων, και όχι μόνο. Μεθυσμένοι από τη γήϊνη εξουσία και δόξα, απατήθηκαν, θεώρησαν τους εαυτούς τους θεούς, ξεχνώντας ότι και αυτοί ήσαν θνητοί ολιγοχρόνιοι άνθρωποι. Λάτρευαν δε σαν θεούς, όχι τον αληθινό Θεό και μόνο δημιουργό, ο οποίος προκειμένου να σώσει το αν-θρώπινο γένος από αυτή τη μέγιστη επιθανάτια απάτη, έγινε και άνθρωπος, αλλά λάτρευαν τις πονηρές και ταλαιπωρημένες αυτές νοερές ουσίες και δυνάμεις, οι οποίες γκρεμισμένες μαζί με την ανθρώπινη φύση στην ταλαίπωρη αυτή γη, επιθυμουν άκρατα να λατρεύονται σαν θεοί. Από όσους όμως γνώρισαν τον αληθινό Θεό, όχι μόνο δεν λατρεύονται, αλλά και

εμπαίζονται και έτσι εξηγείται –από μέρους– γιατί τόσο μίσος εναντίον των υιών του φωτός.

Οι Άγιοι μαρτυρούν την Αλήθεια με τα έργα, τα λόγια, την παρουσία, την αγάπη τους. Αναγνωρίζουν και λατρεύουν ταπεινά και ευγνωμόνως τον Δημιουργό τους, πράγμα που δεν δέχονται ούτε οι πονηροί δαίμονες, ούτε όσοι από τους ανθρώπους παραμένουν αμετανόητοι στη μοναξιά της αυτοθεωσεώς τους.

Ο Διοκλητιανός ήταν ένας από τους μεθυσμένους από την αυτοθέωσή τους αυτοκράτορες, ο οποίος λάτρευε αντί του Δημιουργού, τα πονηρά σκοτεινά κτίσματά Του, που έπαιζαν θεατρινίστικα τον ρόλο του Θεού. Ο Διοκλητιανός ήταν στην εξουσία, όταν πάνω σ' αυτή τη γη έλαμψε μοναδικά, για να συνεχίσει πλέον να λάμπει αιώνια, ο μεγαλομάρτυς Γεώργιος.

Για τους γονείς του Αγίου Γεωργίου γνωρίζουμε από τον βιογράφο του μαρτυρίου του –που ήταν πιστός ακόλουθός του– ότι καταγόταν από γενεά Χριστιανών προγόνων και ότι και οι δύο υπήρχαν τόσο ενάρετοι ώστε σήμερα να τιμώνται ως Άγιοι. Ο μεν πατέρας του Γερόντιος μαρτύρησε ενώ ήταν στρατηλάτης στο αξίωμα, η δε μητέρα του ζώντας οσιακά, μεγάλωσε το μονάκριβο ορφανό της και πέθανε ειρηνικά πριν γνωρίσει την μελλοντική ουράνια δόξα του.

Η Καππαδοκία ήταν η πατρίδα τους και από τέτοιους γονείς ήταν τελείως φυσικό να προβάλλει ο συγκεκριμένος υιός, ο Γεώργιος, που έγινε στην συνέχεια η παρηγοριά κάθε Χριστιανού, όπως ο ποιητής αναφέρει στο απολυτίκιό του: «Ως των αιχμαλώτων ελευθερωτής και των πτωχών υπερασπιστής• ασθενούντων ιατρός, βασιλέων υπέρμαχος, τροπαιοφόρε μεγαλομάρτυς Γεώργιε• πρέσβευε Χριστω τω Θεώ σωθήναι τας ψυχάς ημών».

Νέος στην ηλικία, γεννημένος μέσα στο φως της προσευχής των γονέων του, αναθρεμμένος με τις αρετές που εκείνο το φως μεταδίδει στους λατρες του, γεμάτος από συνεση, σωφροσύνη και σοφία, πρόσθεσε, με την αύξηση της ηλικίας του, στην σεμνότητά του, την δικαιοσύνη και σαν ιδιαίτερο τελείως δικό του χαρακτηριστικό, μια αξεπέραστη ανδρεία, που πήγαζε από την μεγάλη πίστη του προς τον Χριστό και την πρόνοιά Του, πίστη που προερχόταν από την πλούσια θεωρία του φωτός του Θεού, που κατοικούσε μέσα του.

Αυτό το φως διηύθυνε τις αισθήσεις του, τις σκέψεις του, τα λόγια του. Αυτό το

φως τον δίδασκε γνώση όχι μόνο στα υπεραισθητά, αλλά και σ' αυτά ακόμη τα γήϊνα, ώστε να ξεχωρίζει ανάμεσα στους πολλούς και πολύ σύντομα να του δοθούν αξιώματα πολιτικού και στρατιωτικού διοικητού.

Δεν ξεπερνούσε τα 22 χρόνια της ζωής του κι ενώ τον περίμεναν μεγαλύτερα αξιώματα, μια που εκτός των αρετών του, της φυσικής ομορφιάς και σωματικής δυνάμεώς του είχε κληρονομήσει και γήϊνα πλούτη από τους γονείς του, ξαφνικά τα μοίρασε όλα στους φτωχούς και πήρε την μεγάλη απόφαση –σαν μυθικός ήρωας που όμως ήταν κατά πάντα συνάνθρωπός μας– γυμνός από τα γήϊνα –πράξη αυτοθυσίας που ο κάθε εχέφρων αντιλαμβάνεται το μέγεθός της– να περπατήσει τον δρόμο που πρώτος περπάτησε ο Θεός στην γη για μας• κι αυτό δεν έγινε καθόλου άκαιρα.

Ο Διοκλητιανός –δια του Μαξιμιανού του γαμβρού του– είχε πετύχει μεγάλες νίκες κατά των Περσών. Ο Μαξιμιανός είχε τότε την έδρα του στην Νικομήδεια, κι αφού κατ' αρχάς είχε πολλάκις νικηθεί από τους Πέρσες, που κατέστρεφαν την περιοχή του, την Παλαιστίνη, την Αρμενία και την Καππαδοκία, κάλεσε τον Διοκλητιανό, που με την σημαντικότερη στρατιά του κατέφθασε από την Ρώμη με την γυναίκα του Αλεξάνδρα –η οποία ήθελε να δει την κόρη της που είχε παντρευτεί τον Μαξιμιανό– έχοντας μαζί τους, τους πιο στενούς συγγενείς τους, Μαγνέντιο, Θεόγνι και Δαδιανό, οι οποίοι ήσαν τοπάρχες της Λιβύης, της Αιγύπτου και της Συρίας, ενίσχυσε τον Μαξιμιανό με την στρατιά του, ο οποίος τελικά πέτυχε ολοκληρωτικές νίκες κατά των Περσών και γύρισε πίσω στην Νικομήδεια, όπου συναθροίστηκαν όλοι οι συγγενείς, βασιλείς και ηγεμόνες.

Μετά από αυτή την επιτυχία, θέλησαν, με μεγάλες πανηγύρεις, να κάνουν θυσίες στους θεούς και μάλιστα στον Απόλλωνα, που λατρευόταν ιδιαίτερα σ' εκείνα τα μέρη. Τότε θυμήθηκαν ότι υπήρχαν κάτω από την εξουσία τους άνθρωποι, οι Χριστιανοί, που δεν λάτρευαν τους θεούς τους. Αυτό τούς πίκρανε αφάνταστα και αποφάσισαν ότι όλοι αυ–τοι η έπρεπε να λατρεύουν τους θεούς τους η να πεθάνουν. Οι θεοί τους είναι φανερό ότι δεν ενδιαφέρονταν για την εντολή της αγάπης, αλλά μόνο για την δόξα τους.

Μαζεύτηκαν λοιπόν όλοι οι ηγεμόνες, με πρόεδρο και πρώτο τον αυτοκράτορα και αποφάσισαν να στείλουν παντού αυτοκρατορικά διατάγματα, που έλεγαν περίπου τα εξής: «Ο Διοκλητιανός, ο μέγιστος αεισέβαστος αιώνιος βασιλιάς, στους στρατηγούς και ηγεμόνες και προϊσταμένους που ηγεμονεύουν στις χώρες και επαρχίες της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, χαίρετε! Επειδή ακούσαμε ότι μία ασεβέστατη προς τους θεούς θρησκεία, η λεγομένη των Χριστιανών, με την παρουσία της σαλεύει την ειρήνη στην κραταιά αυτοκρατορία μας και σέβεται κάποιον Ιησού, που κατακρίθηκε από τους Ιουδαίους σε σταυρικό θάνατο,

βλασφημούν δε και ειρωνεύονται τον μέγα θεό Απόλλωνα, τον Ερμή και τον Διονυσο, τον Ηρακλή και τον Δία, οι οποίοι χαρίζουν ειρήνη στην αυτοκρατορία, γι' αυτό διατάζουμε να συλλαμβάνονται και να τιμωρούνται αυστηρότατα, άνδρες και γυναίκες, ώστε να αρνούνται την θρησκεία τους. Αν με τις απειλές και τις τιμωρίες αλλάξουν άποψη, να τους δίνονται σοβαρές δωρεές, σε διαφορετική όμως περίπτωση –μετά από πολλά βάσανα και τιμωρίες να αποκεφαλίζονται με ξίφος. Εάν δεν εφαρμόσετε με ακρίβεια τα προστασσόμενα, θα υποστείτε τις ίδιες τιμωρίες. Σπουδάστε να εκτελέσετε τις διαταγές μας!».

Τα διατάγματα στάληκαν σε κάθε χώρα, σε κάθε πόλη. Ετοιμάστηκαν βασανιστήρια όργανα και δόθηκε η ευκαιρία σ' όσους έτρεφαν έχθρα και μίσος κατά των Χριστιανών να εκπληρώσουν την επιθυμία τους αυτή, προδίδοντας τους πιστούς στους άρχοντες. Και άλλοι μεν από τους πιστούς προετοιμασμένοι με την πίστη και την αρετή, αγωνίζονταν περνώντας από φρικαλέα βασανιστήρια και νικούσαν, «μάρτυρες γενόμενοι της αληθείας» και σαν άλλα νοητά αστέρια και ήλιοι λάμπουν μέχρι σήμερα στο στερέωμα της Εκκλησίας. Άλλοι όμως δυστυχώς δεν άντεχαν μέχρι το τέλος και έχαναν τον στέφανο του μαρτυρίου.

Ανάμεσα στον πόνο και στον θόρυβο των ημερών, περιερχόταν ο εικοσιδυάχρονος Γεώργιος παρακολουθώντας τα δρώμενα. Ήταν ήδη τιμημένος με το αξίωμα του Κόμη και του είχε υποσχεθεί ο Διοκλητιανός και το αξίωμα του Στρατηλάτη. Σεμνός, ανδρείος και δυνατός στο σώμα και στην ψυχή, αναλογιζόταν προσευχόμενος την παρουσία του Θεού στην γη, πως τον προδωσε ο μαθητής Του, τον συνέλαβαν, πως τον οδήγησαν οι συνάνθρωποί του στο πραιτώριο, πως τον ενέπαιζαν, πως τον κοροΐδευαν, πως τον ράπιζαν και τον οδήγησαν οι Ρωμαίοι στρατιώτες μπροστά στον Πιλάτο να απολογηθεί, πως υπέμεινε την συκοφαντική επίθεση των Ιουδαίων αρχιερέων που σουβλιζε την καρδιά μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής• «περίλυπός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου» είχε πει ο Κύριος που προγνώριζε ότι θα συμβούν όλα αυτά.

Όμως μετά το διασυρμό, το μαστίγωμα και τις τόσες άλλες δυσκολίες, την ώρα της Σταυρώσεώς Του όταν παρέδωσε το Πνεύμά Του, σαλεύθηκε η γη, ο ήλιος έχασε το φως του, οι δίκαιοι νεκροί αναστήθηκαν και μετά από τρεις μέρες νικήθηκε μέχρι τέλους ο θάνατος. Ο Ιησούς ο Θεός αναστήθηκε, το μαρτυρούσε η Χάρις του Αγίου Πνεύματος που κατοικούσε πλούσια στην καθαρή του καρδιά. Θεουργικός έρωτας πρόσθετε πάνω στην ανδρεία του ψυχή την δύναμη που χρειαζόταν να ομολογήσει και εκείνος για τον σαρκωθέντα Ιησού, να μιμηθεί το πάθος Του, να βρεθεί κοντά στον αγαπημένο, που πρώτος έπαθε γι' αυτόν, για όλους τους ανθρώπους. Η Χάρις του Θεού τον παρότρυνε «μη φοβηθήτε από αυτούς που σκοτώνουν το σώμα, δεν μπορούν όμως να σκοτώσουν την ψυχή» και

όποιος «μέσα στην δική μου Χάρη με ομολογήσει αληθινό Θεό και άνθρωπο μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω κι εγώ μέσα στην ίδια ύπαρξή του, μπροστά στον Ουράνιο Πατέρα μου».

Παρουσία φωτός αρρήτου, έρωτας γλυκύτατος, έπαψαν οι αισθήσεις οι γήϊνες, η πρόσκληση ήταν βεβαία. Ο Ιησούς σαν φίλος και αγαπητός, καλούσε τον Γεώργιο κοντά Του• πως θα μπορούσε να αρνηθεί τέτοια προσκληση; Δάκρυα χαράς, αίσθηση μεγάλης ταπεινώσεως, πρόσκληση σ' αυτόν τον θνητό Γεώργιο από τον ουράνιο Φίλο στο αξίωμα της αθανασίας, στο χάρισμα της υιοθεσίας, συγκληρονόμος Χριστού.

Πήρε αμέσως την απόφαση, χάρισε όλα τα υπάρχοντά του στους πτωχούς, ελευθέρωσε τους δούλους του. Ο πιο πιστός απ' αυτούς, που ήταν και Χριστιανός, πληροφορήθηκε τι έμελλε να κάνει ο κύριός του και δεν τον εγκατέλειψε, έμεινε κοντά του. Από αυτόν γνωρίζουμε το μαρτύριό του.

Η υπερηφάνεια –ο θεός του Διοκλητιανού– μεγάλωνε, η σύγχυση και η ταραχή στον λαό επίσης. Η απόφαση να μη μείνει κανένας Χριστιανός στην γη, έκανε τον Διοκλητιανό να καλέσει μεγάλο ανοικτό συνέδριο με πολλούς ηγεμόνες, διοικητές και στρατηλάτες –παρουσία και του λαού– και να ανακοινώσει αλαζονικά ότι θα γίνουν μεγάλες θυσίες στους θεούς, ότι θα αφανιστεί από την γη κάθε Χριστιανός. Εκεί βρισκόταν και ο Γεώργιος, γιατί σε λίγο θα έπρεπε να λάβει το αξίωμα του στρατηλάτη.

Μπροστά στα πρόθυρα των βασιλικών ανακτόρων πολλά βασανιστήρια όργανα και μηχανήματα εκτέθηκαν και δημιουργούσαν κατάπληξη στο να τα βλέπει κανείς. Ο Γεώργιος κοντοστάθηκε, τα κοίταξε: «Αυτά ήταν λοιπόν τα φόβητρα• πανάγαθε Χριστέ Ιησού μου, βοήθησέ με» ψιθύρισε και πάλι με πίστη ατένισε στον Γολγοθά, στον εσταυρωμένο Ιησού. Δεν ήταν άπειρη η ψυχή του από μάχες και θανάτους, αφού ήταν αξιωματούχος του ρωμαϊκού στρατού, εδώ όμως ανοιγόταν στάδιο αγώνα κατά του θανάτου, με θεωρούς βασιλείς και ηγεμόνες, την αφρόκρεμα της πόλης, τους συστρατιώτες του, τους γνωστούς, τους φίλους, με θεωρούς τους ουράνιους αγγέλους, τους Αγίους, αυτούς τους ίδιους τους γονείς του, που προσεύχονταν γι' αυτόν στον ουράνιο Κύριο• θα ήταν επίσης και η παρουσία του ίδιου του Κυρίου και της πανάχραντης Μητέρας Του.

Στο στάδιο είχε να αγωνιστεί με δύο εχθρούς. Τα παμπόνηρα πνευματα της πονηρίας που λυσσαλέα επιζητούσαν τιμές θεών η τέλος πάντων να καταστρέψουν την ψυχή του χωρίζοντάς την από τον Χριστό, και με τον αξιολύπητο εκείνο και δυστυχή αυτοκράτορα και τους ηγεμόνες, που ήταν αιχμάλωτοι των δαιμόνων. Όντως ψυχές για λύπηση!

Η πολιτική του αυτοκράτορα είχε πετύχει. Οι Χριστιανοί ήταν ήδη ταλαιπωρημένοι. Εκείνος διασκέδαζε με εορτές και λατρείες των θεών του, την στιγμή που αυτοί έκλαιγαν τους νεκρούς τους και ανέμεναν με πόνο την αυριανή σύλληψή τους, χωρίς να έχουν κανένα ακόμα μεγάλο παράδειγμα ανδρείας και ομολογίας, όπως άκουγαν πως συνέβαινε σε άλλες περιοχές η λίγο πιο πριν με άλλους μεγάλους μάρτυρες. Η παρουσία των μεγάλων μαρτύρων ήταν υπέρτατο στήριγμα σ' αυτούς, γιατί εκτός από το κουράγιο που έπαιρναν από την πίστη και την ανδρεία τους, ο Θεός συνόδευε την μαρτυρία τους με πολύ θαυμαστά γεγονότα, που τους μεν βασιλείς εξέπλητταν, στους Χριστιανούς έπιβεβαίωναν την πίστη τους και τους ενθαρρυναν.

Πολλοί ειδωλολάτρες που ήταν καλόψυχοι πίστευαν στον Χριστό και η φήμη των γεγονότων έφτανε μέχρι τις πιο απομακρυσμένες πόλεις, ακόμη και στην Ρώμη, έτσι ώστε εκεί που οι αυτοκράτορες νόμιζαν ότι ο Χριστιανισμός θα χαθεί, χιλιάδες και μυριάδες πιστοί ξεφύτρωναν, από την έμπρακτη ομολογία των μαρτύρων και τα θαυμαστά γεγονότα της παρουσίας του Θεού στην μαρτυρία τους.

Στο συνέδριο οι πάντες συναινούσαν με τις απόψεις του βασιλιά, λέγοντες: «Εμείς μέγιστε και αήττητε βασιλιά, αναγνωρίζοντας πόσο μας προστατεύεις και μας προνοείς, αποδεχόμαστε με χαρά να τιμήσουμε τους θεούς μας μαζί σου. Συμφωνούμε επίσης να καταστρέφεται με βάσανα όποιος ονομαζει τον εαυτό του Χριστιανό». Έτσι έλεγαν γιατί απολάμβαναν της τιμής, της δόξας και της ευπορίας, που ο Διοκλητιανός τους χάριζε.

Ο Γεώργιος, μέχρι στιγμής, δεν είχε πει τίποτα. Έκρινε όμως ότι ήταν η καταλληλότερη στιγμή να δώσει την μάχη του. Κατ' άνθρωπον φαινόταν τελείως μόνος• μέσα του όμως ο θεουργικός έρωτας μαρτυρούσε ότι ο Κύριος ήταν μαζί του. Είχε εξάλλου εμπειρία μεγάλη στην ζωή του από την προστασία που του παρείχε ο Κύριος, όταν σ' όλες τις μάχες αυτός έβγαινε νικητής και σ' όλες τις δύσκολες στιγμές, με θαυμαστό τρόπο τον έσωζε ο Κύριος.

Agios Georgios, Moni Zografou

Ζήτησε τον λόγο από τον βασιλιά, προχώρησε με παρρησία στο βήμα. Όλων τα μάτια στράφηκαν πάνω του. Τι θα έλεγε ο νεαρός αυτός κόμης με το ανδρείο και ευγενικό παράστημα μπροστά στον φοβερό αυτοκράτορα, που με ένα νεύμα του και μόνο μπορούσε να του αφαιρέσει την ζωή, μπροστά σ' όλους αυτούς που ήταν έτοιμοι να κατασπαράξουν όποιον του αντιμιλούσε, μπροστά στους τόσους ηγεμόνες και στρατηλάτες που τον έτρεμαν, μπροστά στα φοβισμένα μάτια του κόσμου;

«Μεγαλειότατε, δεν θα σας κουράσω! Παρακολουθώ τον πόλεμο κατά των Χριστιανών• τον θεωρώ τελείως ανίερο. Η ειρήνη και η δικαιοσύνη ανάμεσα στον λαό, πρέπει να εκπορεύεται από σας που είστε οι κυβερνήτές του. Εσείς όμως εναντίον

δικαίων και αγίων ανθρώπων κηρύξατε πόλεμο, γιατί πιστεύουν σ' Αυτόν που δημιούργησε τον ουρανό και την γη, χωρίς να έχουν πράξει κανένα κακό, αφού οι εντολές Του είναι μόνο αρετές, μόνο αγάπη. Μεγαλειότατε, δεν ανέχομαι να μη λατρεύεται ο Χριστός ο Υιός του Θεού, να πορευεστε μέσα στο σκοτάδι, να λατρεύετε άναίσθητα είδωλα και δαίμονες για θεούς. Ακούστε με! Αφήστε το σκοτάδι! Ελάτε στο θεϊκό φως που είναι η επίγνωση Ιησού του Θεού, για να αξιωθείτε αιώνια δόξα! Η δόξα που έχετε τώρα, είναι πρόσκαιρη και ματαιά• σαν χορτάρι θα μαραθεί κι είναι για μένα καλύτερο να με παραδώσετε σε μύριους θανάτους παρά να ακούω τις βλασφημίες σας».

Ο βασιλιάς ταραχθηκε, κοκκίνισε, θύμωσε, δεν μπορούσε να μιλήσει. Έκανε νεύμα στον ηγεμόνα Μαγνέντιο να μιλήσει, κι' αυτός είπε:

- Ποιό είναι το όνομά σου, ποιός είσαι που με τόσο θράσος ανέβηκες σ' αυτό το φοβερό βήμα για να μιλήσεις έτσι μπροστά σ' όλους μας;

- Το πιο τίμιο όνομα που μου προκαλεί χαρά και δόξα είναι το Χριστιανός. Το από την γέννησή μου Γεώργιος, όπως ο Θεός μου θέλησε.

- Και για ποιά αιτία παρουσιάστηκες σήμερα εδώ στο μέγα τούτο κριτήριο;

- Η αλήθεια με παρότρυνε.

- Και τι είναι αλήθεια;

- Η αλήθεια είναι Χριστός ο Θεός που εσείς καταδιώκετε. Αυτός όμως είναι Θεός αληθινός και οι βασιλείς της γης από Αυτόν έχουν την εξουσία, ενώ τα σεβάσματά σας αξίζουν μόνο εμπαιγμό, γιατί είναι μύθοι και εφεύρεση διαβολική, που στέλνουν στην καταστροφή αυτούς που ασχολούνται με την λατρεία τους.

Μετά από αυτή την απάντηση, σύγχυση και θόρυβος μεγάλος έγινε στο πλήθος και ο αυτοκράτορας πρόσταξε τους φύλακες να κρατήσουν την τάξη. Επικράτησε σιγή. Ο Μαγνέντιος δεν περίμενε τέτοιο θάρρος. Ο Διοκλητιανός παρακολουθούσε την νεότητά του, την συμμετρία των μελών του, την ωραιότητα του προσώπου του, το γεμάτο ανδρεία νεανικό παράστημα του, την παρρησία του που δεν έκρυβε κανένα φόβο και σάστισε θαυμάζοντας. Μετά όμως με υποκριτική ηρεμία είπε:

- Γεώργιε, εγώ γνωρίζω για σένα ότι είσαι ευγενής, από πλούσια οικογένεια, με συνετή σκέψη και ανδρεία κοσμημένος, με πολλά επίσης αξιώματα που σου χαρίστηκαν από την βασιλεία μου, τα οποία πιστεύω ότι τα έλαβες από την πρόνοια των μεγάλων θεών. Μην είσαι αγνώμων και αχάριστος προς τους ευεργέτες. Προτιμώ να σου μιλώ πατρικά και να σου παρουσιάσω πόσες ακόμα

τιμές και δόξες θα πάρεις, αν αφήσεις την ανώφελη αυτή πίστη και θυσιάσεις στους θεούς, παρά να σου εκθέσω πόσα βασανιστήρια και ποιά οξύτατα βάσανα σε περιμένουν, που προκαλούν φρίκη μόνο στο άκουσμά τους.

– Οι τιμές σου βασιλιά και οι ατιμίες δεν με ενδιαφέρουν. Θα εξαφανιστούν κι αυτές ως φθαρτές, αφού κι εσύ φθαρτός είσαι, κι εσύ που αυτή την στιγμή φαίνεται ότι υποτάσσεις τα πάντα, μετά από λίγο δεν θα υπάρχουν κι ούτε ίχνος από την τωρινή ευτυχία σου δεν θα φαίνεται στην ζωή αυτή. Γι' αυτό καλύτερα να πιστέψεις στον αληθινό και αιώνιο Θεό μου, για να σου χαρίσει την επουράνια βασιλεία Του. Και μην πιστεύεις ότι θα με πείσεις να θυσιάσω στους δαίμονες, ούτε να αφήσω το φως για χάρη του σκοταδιού, γιατί η σύνεση διδάσκει από τον θάνατο προς την ζωή να επιστρέφουμε.

Κι ο βασιλιάς είπε:

– Κι έτσι απλά καταστρέφεις την νεότητά σου και αφήνεις την γλυκιά ζωή και προτιμάς την απώλειά σου και τον θάνατο;

– Δεν είναι βασιλιά ο θάνατος αυτός εδώ απώλεια, αλλά χαρά, γλυκύτητα, και αγαλλίαση. Μ' αυτά που εσύ νομίζεις θλιβερά, εμείς θα απολαύσουμε την αιώνια ζωή και μακαριότητα κι όσα δεν μπορείς να φανταστείς αγαθά, που μας ετοίμασε ο Θεός.

Ο βασιλιάς εξοργίστηκε και κοιτώντας τον θυμωμένος, φώναξε:

– Εγώ θέλοντας να σε σώσω και να σου δώσω πολλά αγαθά, ανέχθηκα την αναίδειά σου. Εσύ όμως δὲν ὑπολογίζεις όσα σου πρόσφερα και ονειροπολείς, από τα βάσανα που θα σου δώσω, ότι θα κερδίσεις αιώνια αγαθά. Πάρε λοιπόν αυτά που θέλεις και να δούμε ποιά είναι η ελπίδα σου.

Και αμέσως διέταξε τους πιο ισχυρούς φρουρούς να τον κτυπήσουν με μαστίγια, από βοδινά νεύρα κατασκευασμένα. Ο Γεώργιος πολλή ώρα υπέμεινε, χωρίς να στενάξει και ο βασιλιάς διέταξε να τον κρεμάσουν από ένα ξύλο και να τον κτυπήσουν με δόρυ στην κοιλιά, γιά να χυθούν έξω τα σπλάγχνα του. Όμως το σιδερένιο δόρυ, κατά το κτύπημα, στράβωσε σαν να ήταν μολυβένιο κι ο μάρτυς είπε:

– Σ' ευχαριστώ Χριστέ μου, γιατί το σπαθί του υπηρέτη του διαβόλου απέστρεψε από μένα και την υπερηφάνειά του κατέστρεψε.

Μετά από τόσα κτυπήματα που με ανδρεία και πραότητα υπέμεινε ο Γεώργιος, μετά από την θαυμαστή διάσωσή του από τον θάνατο, αντί να ταπεινωθεί η

αλαζονεία του υπερήφανου, θύμωσε πιο πολύ και με μανία διέταξε να τον ξέουν με νύχια σιδερένια. Κατόπιν τον έστειλε στην φυλακή, τα πόδια του τα έβαλαν στο τιμωρητικό ξύλο και πάνω στο στήθος του έβαλαν με σχοινιά μια τεράστια πέτρα, προκειμένου να συντριφθεί το σώμα του. Την ώρα που οι ισχυροί άνδρες έβαζαν στο στήθος του τον ογκόλιθο, εκείνος ευχα-ριστούσε τον Θεό και επέζησε, παρόλο που ο βασιλιάς νόμιζε ότι θα είχε πεθάνει.

Μόνο καρδιά, ψυχή και σώμα γεμάτα από Άγιο Πνεύμα μπορούσαν να αντέξουν σ' αυτές τις φρικαλεότητες. Ο Γεώργιος έχοντας μέσα στην καρδιά του τον θεουργικό έρωτα του Ιησού, αναπολούσε τα ουράνια αγαθά, την συναυλία με τους Αγίους, βίωνε πολύ έντονα την αγάπη του Χριστού για την οποία περνούσε μέσα απ' αυτές τις θλίψεις, ένιωθε την παρουσία του Ιησού να ελαφρύνει τον σταυρό του. Αγαπημένε Γεώργιε έλεγε• «Ο ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστι».

Την επομένη, έμαθε ο Διοκλητιανός από τους φρουρούς, ότι ο Γεώργιος παρ' ελπίδα ζει. Αυτό του προξένησε έκπληξη, αλλά αιχμάλωτος από τα πάθη του, δεν μπορούσε να εν-νοήσει ότι υπερφυσική ήταν πάντως η σωτηρία του. Προστάζει με μανία να κατασκευαστεί ένας μεγάλος τροχός, με τον άξονά του να άνεβοκατεβαίνει πάνω σε δύο στύλους και ανάμεσα στους στύλους κάτω από τον τροχό, να τοποθετηθεί δοκάρι ξύλινο, πάνω στο οποίο θα έπρεπε να φυτευθούν καρφιά οξύτατα, διάφορα σπαθιά και μαχαίρια, ώστε όταν ο τροχος θα γύριζε κατεβαίνοντας σιγά-σιγά, να κατέκοβε το σώμα του Γεωργίου έως θανάτου.

Όταν τον έφεραν στον τόπο που ήταν ο τροχός και είδε με τι διαβολική τέχνη ήταν κατασκευασμένος, θυμήθηκε και πάλι τον εσταυρωμένο ανάμεσα στους δύο ληστές Ιησού, έδωσε κουράγιο στον εαυτό του και ψιθύρισε: «Εσύ, που αν και αθάνατος γεύτηκες για την σωτηρία μας θάνατο, δώσε μου αυτή την ώρα να φυλάξω την πίστη και την ομολογία μου. Φύλαξε την ψυχή μου από τις τέχνες του εχθρού», και παραδόθηκε όλος στην φλόγα της προσευχής και του θείου πόθου να πάθει γι' Αυτόν που για μας έπαθε.

Οι δήμιοι σαν θηρία τον άρπαξαν αμέσως στο νεύμα του τυράννου, άρχισαν να δενουν και να καρφώνουν τα χέρια και τα πόδια του στον τροχό, να σφίγγουν πάνω σ' αυτόν με σιδερένια δεσίματα το σώμα του και να περιστρέφουν και κατεβάζουν σιγά-σιγά τον τρο-χο. Έτριζε ο τροχός και τα κοφτερά ξίφη άρχισαν να τεμαχίζουν σιγά-σιγά το σώμα του. Οί σαρκες διαλύονταν, τα οστά συντρίβονταν, ποτάμια το αίμα και οι παρόντες έστρεφαν αλλου το πρόσωπό τους, επειδή δεν μπορούσαν να βλέπουν το θέαμα. Ο Γεώργιος ούτε καν βογγούσε. Η παρουσία της Χάριτος, μετέβαλλε τους πόνους σε χαρά και ο θάνατος, που φυσιολογικά θα έπρεπε να είχε ήδη έρθει, δεν έφθανε, γιατί εκεί ήταν Εκείνος που είπε• «Εγώ ειμί η Ζωή• ο

πιστεύων εις εμέ, καν απόθάνει ζήσεται». Αλλά ο Διοκλητιανός νόμιζε και παλι ότι ο Γεώργιος πέθανε και με κομπασμό είπε στους παρισταμένους: «Βλεπετε όλοι σας, ότι δεν υπάρχει άλλος θεός, εκτός από τον Απόλλωνα, τον Ποσειδώνα και τους άλλους θεούς. Που είναι τώρα ο Θεός του Γεωργίου; Γιατί δεν φάνηκε να τον σώσει από τα βασανα που του κάναμε;». Διέταξε λοιπόν να παραμείνει στον τροχό ο Γεώργιος έτσι πεθαμένος, προς εξουδένωση του Χριστού και φόβητρο του κόσμου κι αυτός πήγε στα βασίλεια.

Κατά τις μία η ώρα το μεσημέρι, σκοτείνιασε ο ήλιος από βαριά σύννεφα, αστραπές και βροντές έσειαν τον αέρα και φωνή ακούστηκε που έλεγε: «Μείνε ανδρείος Γεώργιε! Να είσαι αδίστακτος στην πίστη σου και πολλοί εξαιτίας σου θα πιστέψουν σε μένα».

Οι στρατιώτες της φρουράς φοβήθηκαν και τόβαλαν στα πόδια. Άγγελος όμως Κυρίου εμφανίστηκε μπροστά στον Γεώργιο, τον έλυσε, τον αποκατέστησε τελείως υγιή και του είπε: «Να χαίρεσαι εν Κυρίω πραγματικά Γεώργιε. Είσαι αληθινά ευτυχής, γιατί έδωσες τον εαυτό σου σε θάνατο για Εκείνον που για σένα πρώτος λογίστηκε στους νεκρούς. Πάρε δύναμη από την δύναμή Του, νίκησε κατά κράτος την ασέβεια και με στεφάνι δόξας ουρα-νίου φωτός, θα κατακοσμηθείς από τον βασιλιά της δόξης Χριστό».

Ήταν τόσο μεγάλη και ένδοξη η παρουσία του ουράνιου συμπαραστάτη που γέμισε την ψυχή του με ουράνια χαρά και ευφροσύνη. Τον θείο έρωτα που μυστικά ζούσε μέσα στην ψυχή του, όχι μόνο επιβεβαίωσε η ουράνια αυτή παρουσία, αλλά πολλαπλασίασε απείρως κατά την πίστη και τους αγώνες του. Αυτές οι παρουσίες, καθώς και κάθε παράκληση της θείας Χάριτος δεν ξεχνιούνται ποτέ, ώστε να μπορεί ο αγωνιστής της ευσεβείας να τις φέρνει στην μνήμη του και να ενδυναμώνει την ψυχή του με την πίστη, τις ώρες που ο Κύριος επιθυμεί να δοθεί από αυτούς που τον αγαπούν και η δική τους προσωπική κατάθεση στην προθυμία της αγάπης και της θυσίας.

Με άνεση, μόνος και πάλι, ξεκίνησε για το επόμενο αγώνισμα. Η ψυχή του ήταν ήδη στον ουρανό, η αγάπη για τους συνανθρώπους του μεγάλη και ο πόθος να δώσει και πάλι την παρουσία του Χριστού στους συνανθρώπους του, τόν έκαναν να φύγει αμέσως για τα βασίλεια, όπου έμαθε ότι ο αυτοκράτορας θυσίαζε στον ναό του Απόλλωνα, περικυκλωμένος από το συνωστισμένο πλήθος.

Φλεγόμενος από τον πόθο να μαρτυρήσει για την αλήθεια, έσπρωχνε δεξιά και αριστερά το πλήθος για να φθάσει γρήγορα μπροστά στον βωμό που ήταν ο αυτοκράτορας. Έκπληξη και ταραχή, όχι λίγη, προκάλεσε η παρουσία του. Η τελετή σταμάτησε, ανησυχία με απορία δημιουργήθηκε και ο Γεώργιος σαν να

παράβλεπε τον αυτοκράτορα, είπε προς το πλήθος: «Γιατί φίλοι θυσιάζετε τις ψυχές σας στους δαίμονες; Μέχρι τότε θα βρίσκεστε στο σκοτάδι τῆς ἀθείας, εκουσίως θα κλείνετε τα μάτια της ψυχῆς σας και δεν θέλετε να κοιτάζετε στο φως τον ἥλιο της δικαιοσύνης Χριστό; Ελάτε κοντά Του, νικήστε τον θάνατο, ατενίστε στο ἄχρονο φως, γίνετε παιδιὰ τοῦ φωτός και της ημέρας. Δαίμονες σκοτεινοί εἶναι τα σεβάσματά σας και στην αιώνια φωτιά θα σας στείλουν. Θεός αληθινός εἶναι ο Χριστός, ο Θεός μου, ο οποίος θα συνδοξάσει και θα χαρίσει αιώνια ζωή, σ' αυτούς που τον πιστεύουν». Στην συνέχεια στράφηκε προς τον βασιλιά και του εἶπε: «Πρόσεξέ με καλά βασιλιά και ταυτόχρονα πίστεψε στον Θεό μου, που με ἔσωσε ἀπὸ το μηχανήμά σου που κατασκεύασες για να με θανατώσεις».

Η δόξα του προσώπου του Γεωργίου που ἔλαμπε ἀπὸ το θεϊκό φως, η επίγνωση του φρικτού μαρτυρίου που ο ἴδιος ο βασιλιάς παρακολούθησε, δεν τον ἄφηναν να πιστέψει ὅτι αὐτὸς εἶναι ο Γεώργιος. «Ποιός εἶσαι ἄνθρωπε»; εἶπε σαν ναρκωμένος. «Ποιός εἶσαι που τόλμησες να προκαλέσεις τόση ταραχή την ὥρα τῆς θυσίας»; Και ο Γεώργιος εἶπε: «Εγώ εἶμαι ο Γεώργιος που σας ἔχω ἤδη μιλήσει για την αληθινή πίστη, ἀλλά κι αυτή την στιγμή, βεβαιώνω την δύναμη του αληθινού Θεοῦ μου με την ζωντανή παρουσία μου. Ὁ Θεός μου, σώζει αυτούς που τον πιστεύουν, ὄχι μόνο ἀπὸ τα χέρια των ἀνόμων ἀλλά και ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἴδιο τον θάνατο και ἀπὸ κάθε θάνατο».

Ο βασιλιάς τον πρόσεχε καλύτερα και ἔλεγε: «Μήπως εἶναι το φάντασμα του και μας κοροϊδεύει»; Κι ο Μαγνέντιος ἔλεγε: «Ὁχι κάποιος ἄλλος θα εἶναι που του μοιάζει». Πως μπορούσαν να πιστέψουν ὅτι ο Γεώργιος μετὰ ἀπὸ τέτοιο φρικιαστικό θάνατο ἦταν ζωντανός και υγιής μπροστά τους σε διάστημα λίγων ωρών, και ενώ αυτοί θυσίαζαν για να γιορτάσουν την νίκη τους; Ο Γεώργιος διέκοψε και πάλι την ἀπορία τους και εἶπε: «Εγώ εἶμαι ο Γεώργιος, ο δούλος και φίλος του Χριστοῦ μου. Μην ἀμφιβάλλετε μεταξύ σας για μένα• καλύτερα πιστέψτε χωρίς ενδοιασμούς, γιατί εἶναι παντοδύναμος και τους νεκρούς ἀκόμη ζωοποιεῖ και τους χαρίζει την ἀνάσταση».

Οι ηγεμόνες έμειναν εμβρόντητοι. Οι στρατηλάτες τους όμως Ανατόλιος και Πρωτο-λέων που είχαν παρακολουθήσει τα γενόμενα με πολύ πλήθος κόσμου, έλεγαν μεταξύ τους ότι αυτός είναι ο Γεώργιος και ότι ο Χριστός είναι αληθινός Θεός. Αυτή η ομολογία τους ήταν αρκετή για να διατάξει ο βασιλιάς να

αποκεφαλιστοῦν, με όσους πίστεψαν, έξω από την πόλη, πράγμα που έγινε.

Όμως και η γυναίκα του βασιλιά, η αυτοκράτειρα Αλεξάνδρα, που είχε παρακολουθήσει τα γεγονότα, είπε προς τον βασιλιά: «Κι εγώ πιστεύω τον Χριστό σαν Θεό, όπως ο Γεώργιος μας είπε». Κι ο Μαγνέντιος της είπε: «Γιατί καταφρονείς τους θεούς για χάρη ενός σταυρωμένου ανθρώπου»; Βέβαια ήταν γνωστό σ' αυτούς και οι ίδιοι το εφάρμοζαν, να σκοτώνουν δηλαδή, μεταξύ των άλλων, τους κακούργους με σταυρικό θάνατο. Η Αλεξάνδρα του είπε: «Ανώτερα πράγματα μας έδειξε ο Γεώργιος για τον Εσταυρωμένο• οι θεοί σας είναι άξιοι κάθε καταφρονήσεως».

Πολλές συγχρόνως συγκλητικές γυναίκες πίστεψαν, βλέποντας την πνευματική δόξα του Γεωργίου και το θάρρος της βασίλισσάς τους. Τότε ο βασιλιάς διέταξε αμέσως να ρίξουν τον Γεώργιο μέσα σε λάκκο με σβησμένο ασβέστη, ώστε αφού μείνει τρεις μέρες εκεί, να μη βρεθούν ούτε τα οστά του.

Έγινε όπως διέταξε, και οι φύλακες φρουρούσαν τον λάκκο. Πέρασαν τρεις μέρες και ο βασιλιάς διατάζει να πετάξουν ότι απέμεινε από τα οστά του για να μην τα προσκυνουν οι Χριστιανοί. Πλήθος όμως κόσμου περικύκλωσε τον λάκκο περιμένοντας με αγωνία να δουν τι απέγινε ο Γεώργιος. Τον είχαν δει τόσες φορές να νικάει τον θάνατο, που μέσα τους πίστευαν ότι πάλι ζωντανό θα τον δοῦν. Κι έτσι έγινε! Ο Γεώργιος ήταν τελείως υγιής και δοξασμένος, που προκάλεσε τα πλήθη σε ζητοκραυγές, σαν να παρακολουθούσαν πλέον έναν τιτάνιο αγώνα μεταξύ ζωής και θανάτου, Χριστού και δαιμόνων, του Γεωργίου και του βασιλιά ως εκπροσώπων τους.